א] צ"ע מה צריך קרא למעט גוי מפאה הא בשעה שהוא גוי וודאי שהוא פטור שהרי גוי פטור מלקשו"פ זה הרי לא מז' מצוות ועכשיו שנתגייר היאך יתחייב וכן ק' מלקט ושכחת קמה, ולגבי פאה אולי י"ל שהרי יש פאה בתלוש שהרי מי שכילה כל שדהו חזרה פאה בתלוש וא"כ היה מקום לומר שאמנם פאת מחובר ל"ל אבל שיתחייב עכשיו בתלוש כמי שכילה שדהו שחיב בתלוש קמ"ל, אבל בפשוטו ז"א דפאת תלוש הוי רק במי שעבר וכילה ועי' בתמורה שזה מישך שייכי לדין אעל"מ [עכ"פ למ"ד אעל"מ וגם למ"ד שאע"מ מ"מ ילפי' מקרא תעזוב ומשמעות הדברים שזה תיקון להאיסור אבל אין חיוב שמתחדש בתלוש] וגוי שלא עבר וכילה לכאו' אין מקום לחייבו בתלוש, ואולי י"ל נ"מ שאם קצר שיבולת אחת ואח"כ נתגייר די"ל שקצירת גוי פוטרת את 'כל השדה' עי' חזו"א סי' ב' סק"ד וחי' אנשי שם לעיל סופ"ד, אמנם עי' חזו"א שם שכ' להוכיח מלעיל פ"ב מ"חשאם קצרוה ליסטים חצי' וקצר הוא חצי' חייב פאה על החצי שקצר הוא הרי שקצירת ליסטים אינו פוטר הכלו וה"ה קצירת גוי ודברנו שיש לחלק שליסטים שאין בעלים אין זה 'קצירה הפוטר' רק שקצירה זו אינו מחייבת אבל קצירת גוי העוי דבר הפוטר ואכמ"ל.

רק שעדיין ק' מלקט שלא יתיישב, ולכאו' מבואר מזה שאם קצירת גוי לא הי' פוטרת אף שגוי פטור מלתת לקשו"פ מ"מ יש כאן סיבה ללקשו"פ רק שבפועל לא יתחייב כי אינו בר מצוות אבל ברגע שנתגייר ונעשה ב"ח יחול חיוב פאה על אותו לקט ופאה שקצר בעודו גוי ודוק, ונ"מ שקטן שקצר ונפל לקט או פאה וכו' אף שלא נתחייב כי קטן לאו ב"ח ברגע שהגדיל יתחייב דבקטן לא מצינו חיוב ועי' מנח"ח תקצג' שדיבר בזה, עוד ראיתי לדון נ"מ באונן שקצר שאף שבשעתו לא נתחיב מ"מ ברגע שנקבר מתו ונתחייב במצוות יחול שם לקט על הלקט דמקודם.

ב] יש לדון תבואה שגדלה ברשות גוי [גם שליש ראשון] ומכר הקמה לישראל האם אותו קצירה מחייבת בפאה כשם שמצינו לגבי גוי והקדש בתרו"מ שזה פוטר בשעת הבאת שליש [עי' להלן מ"ח] והחזו"א שביעית ד' ב' הוכיח ממשתנו כאן שחייב דהרי כאן גדל הכל ברשות גוי ועכ"ז מבואר שפטור רק משום שקצר ואח"כ נתגייר אבל נתקגייר קודם קצירה חייב, והדברים מפורשים בתופסתא פ"ב נכרי שמכר קמתו לישראל ליקצר חייב בפאה, וע' חזו"א שנקט שכן הדין לגבי הקדש שגידול ברשותך הקדש אינו פוטר מפאה [אף שפוטר מתרו"מ עי' מ"ח] אבל לגבי הפקר כשהגידול ברשות הפקר או אפי' הפקירו אח"כ קודם קצירה חייב והטעם שפטור קצירת גוי והקדש מקרא דקצירך' משא"כ הפקר דפטור משום ובא הלוי.

ג] פשטות הר"ש ורא"ש [וכ"ה בשו"ת הרא"ש ושו"ת הרשב"א ח"א סי' תסא'] ששכחת קמה לכו"ע פטור דחיוב זה חל בשעת קצירה ואז היה גוי, והמח' בשכחת עומר שר"י מחייב דאין שכחה אלא בשעת עיומר ורבנן פוטרים דהוקש לשכחת קמה וכל שאין לו שכחת קמה אין לו שכחת עומר.

אבל במשנ"ר יש כאן דברים מחודשים שם כ' לחדש שלר"י חייב רק בשכחת קמה אף שבשעת קצירה היה גוי עי"ש שחידש שמצות שכחה בין שכחת קמה בין שכחת עומרים חלה 'בשעת העמור' ועל אותה השעה הזהירו הכתוב 'לא תשוב לקחתו' בין מה ששכח בקמה ובין ששכח בעומר לא יקחנו עוד, ולכן גר שנתגייר ובשעת העימור הוא כבר ישראל חייב בפאה שהרי בשעת העימור חלה דין השכחה גם על הקמה ולכן חייב גם בשכחת קמה. אמנם לכאו' כ"ז דעת ר"י אבל רבנן פליגי ע"ז אבל עי"ש שכ' שרבנן מודו לזה שהחיוב בפועל חלה בשעת עימור רק שרבנן סוברים שהחיוב של אותה שעה הוא על השכחה שנתחייב בה בשעת הקציר ומה שלא נתחייב אז ע"ז לא נאמר לא תשוב לקחתו וצ"ע ועי' שערי אמונה וביאוה"ל פ"ב ה"ט ששכ' שכן היה נראה בד' הרמב"ם וצ"ע, וכאמור מד' הראשונים לא משמע כן.

ד] המנח"ח תקצג' נסתפק במי שיש לו רק שיבולת אחת בשדה דשכחת קמה לא משכחת לה שהרי רק אחרי שהתחיל לקצור מתחיל דין שכחה ואז כבר הוא קצור ולא משכחת לה בה רק שכחת עומרים וכ' לדון שלא יהיה לו גם שכחת עומרים משום היקש דרבנן כאן דכל היכא שאין לו שכחת קמה אין לו שכחת עומרים, אמנם בוודאי שיש לחלק טובא דכאן במשנתנו 'בדין' אין שכחת קמה דהוי קצירת גוי אבל שם מה שבמציאות לא משכחת לה לכאו' לא חשובה שאין לו שכחת קמה.